

Secțiunea a treia (cap. 6,13-8,4)

Capitolul 7,10-8,4

»Eu sunt a Preaiubitului meu și dorința Lui este pentru mine«. Am citit deja cuvinte asemănătoare în capitolul 2,16 și capitolul 6,3, și am descoperit în ele o dezvoltare duhovnicească. În capitolul 2,16 ea spune: »Preaiubitul meu este al meu și eu sunt a Lui«. Aceasta este experiența unui om care tocmai s-a întors la Dumnezeu. Primul său gând este cu privire la ceea ce el a primit. El este salvat de păcatele sale și a devenit un copil al lui Dumnezeu. El a primit pe Domnul Isus ca Mântuitor al său. Totdeauna este vorba de ceea ce a primit. Ce descoperire este pentru un credincios când el începe să descopere nu numai ce el a obținut în mod personal, ci, cine este Mântuitorul, care a mers pentru el la cruce, cine este Cel în ale cărui brațe este adăpostit, cine este Cel care l-a cumpărat cu sângele Său - și aceasta o găsim înainte de toate în capitolul 6,3. Aici ea spune mai întâi: »Eu sunt a Preaiubitului meu«. În mod asemănător începe și Catehismul de Heidelberg: „Eu sunt proprietatea credinciosului meu Mântuitor«. Acesta este un gând mult mai fericit, nu că El este proprietatea *mea* - aceasta este de asemenea adevărat - ci eu sunt proprietatea *Lui*, în viață și în moarte (Romani 14,7-8)! Ea adaugă acolo: »Și Preaiubitul meu este al meu!« Însă aici, unde ea a ajuns la maturitate duhovnicească, ea nu mai vorbește deloc despre ceea ce ea are, ci spune: »Dorința Lui este pentru mine!« Ce gând va fi acesta pentru ea, că Mirele o dorește! Și ea tocmai a auzit aceasta din propria Lui gură, căci El a spus: »Ce frumoasă și ce plăcută ești tu, iubita Mea, în desfătări!« Ce gând, când un credincios descoperă, că nu numai păcatele sale au fost îndepărtate, ci că se găsește cineva care l-a iubit foarte mult și a dorit să-l posede! Așa putea Pavel să spună: »Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine« (Galateni 2,20), care mă dorea, ca să mă facă proprietate a Sa. Ce gând, când înțelegem cu inima, că Domnul Isus ne-a iubit și ne-a dorit, pe fiecare personal - în măsura în care Îl cunoaștem!

Dorința Lui era îndreptată către Ierusalim. Nu citim de multe ori, că El a plâns pe pământ; dacă îmi amintesc bine, de două ori. Una din aceste împrejurări a fost în Luca 19,41-42, pe când El se apropia de Ierusalim și plângând spunea: »Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi!« Inima Lui dorea acest oraș - el însă n-a observat aceasta. Dorința Lui era îndreptată spre acest oraș, însă el a rămas lipsit de sentimente față de dragostea Lui. Ce descoperire, când el cândva în viitor își va da seama, că în toți acești mii de ani dorința Lui nu s-a micșorat! El va veni la el, ca să-l facă proprietatea Lui și să spună Sionului: »Nu te vei mai numi: „Părăsită”. Nici țara ta nu se va mai numi „Pustiită”. Ci te vei numi „Plăcerea mea este în ea”. Și țara ta: „Măritată”. Pentru că Domnul Își găsește *plăcerea* în tine« (Isaia 62,4), ca să reabiliteze orașul în slava pe care a avut-o. El nu este despărțit pentru totdeauna de el. El așteaptă clipa în care el se va curăți de curvia lui și se va întoarce înapoi la El, ca să fie din nou unit cu El. Atunci Împăratul îi va pofti frumusețea (Psalmul 45,10-11). În Geneza 3,16 citim că Dumnezeu, când Adam și Eva au păcătuit, spune femeii, că dorința ei va fi după bărbatul ei, dar el va stăpâni peste ea. Aceasta era consecința păcatului. Aici însă vedem consecința dragostei! Eu nu spun, că aici este schimbată ordinea ierarhică; desigur Domnul Isus este primul, și ea Îi este supusă, însă pentru dragoste pare așa, de parcă ordinea ar fi inversă. Aici nu este așa, că El stăpânește peste ea, ci noi am citit: »Împăratul este înlănțuit de buclele tale« (versetul 5). El este copleșit de ea (compară cu capitolul 6,5), de frumusețea și slava ei și de dragostea ei pentru El. De asemenea aici nu este vorba de faptul, că ea *Îl* dorește, ci că *El* o dorește. Aceasta El o va dovedi prin faptul că o salvează și o ridică la slava împărătească.

După aceea această secțiune se încheie iarăși cu roada țării. Prima secțiune a părții principale s-a încheiat cu grădina închisă (capitolul 4,12-5,1), aceasta este Ierusalimul, a doua secțiune cu grădina cu nuci (capitolul 6,11), aceasta este Israelul întreg: cele zece și cele două seminții restabilite. Și acum vedem, că în Împărăția păcii se va găsi o a treia roadă, pe un ținut mult mai

întins (compară cu Isaia 61,11). Mireasa vorbește aici despre aceasta. Ea spune: »Vino, Preaiubitul meu, să ieșim pe câmpii, să rămânem noaptea în sate! Să ne suim devreme la vii, să vedem dacă a înmugurit vița, dacă se deschide floarea și dacă rodiile sunt în floare. Acolo vreau să-Ți dau dragostea mea« (versetele 11-12). Ea va privi împreună cu Mirele pe câmpurile pământului, să vadă dacă se va găsi printre popoare roade pentru El. Nu este frumos faptul că ea ia parte la aceasta? Este foarte important ca noi să înțelegem, că Domnul Isus nu ne iubește numai pe noi, ci că El are simpatie și față de alții. Dacă vrem să-I dovedim în adevăr dragostea noastră, atunci trebuie să participăm și la ceea ce prezintă interes pentru El. Acesta este un gând foarte important. Auzim uneori credincioși care spun: profețiile îmi sunt prea neclare, ele nu sunt interesante, din acestea nu ai nimic pentru viața practică. Însă nu se pune întrebarea, ce avem noi din acestea, ci întrebarea este: avem noi interes față de ceea ce preocupă inima lui Mesia? Dorința Lui este îndreptată spre Ierusalim. Avem noi interes pentru acest oraș? Această întrebare se pune și rămășiței. Mireasa iubește pe Mire și știe că El o iubește. Însă El dorește și după roadele câmpului, deci și de la celelalte popoare - »Ogorul este lumea« (Matei 13,38). Are și ea această dorință ca și El? În aceasta se găsește o învățătură practică pentru noi. Dacă noi știm prin har, sau ne putem încrede în faptul, că stăm pe temelia Filadelfiei (Apocalipsa 3), atunci și aceasta este un mare privilegiu din partea Domnului. Însă dacă noi nu avem nici un interes față de credincioșii din Tiatira (biserica catolică), și față de credincioșii din Sardes (bisericele protestante statale), putem noi atunci rămâne cu adevărat la afirmația, că iubim pe Domnul? Cum putem să iubim pe Domnul și să nu avem nici un interes față de acești credincioși, pe care El de asemenea îi iubește? Chiar dacă ei sunt în Tiatira sau în Sardes, totuși El îi iubește cu aceeași dragoste cu care ne iubește pe noi. Am putea noi să iubim numai pe credincioșii care stau pe temelia Filadelfiei? Și aceasta merge mai departe. N-ar trebui, așa cum avem dragoste față de credincioșii din Adunare, să avem simpatie și față de credincioșii din Israel? Caci ei sunt poporul lui Mesia și El se va îndura de ei. Să nu avem noi atunci nici o simpatie față de acest popor și să nu luăm parte la starea lor și la roada pe care Domnul o va aduna în Necazul cel mare dintre popoare?

Exact aceasta vedem la rămășiță. *Unde* Îi dă ea dragostea ei? Pe câmpul pe care ei au ieșit ca să vadă de roade? Acolo ei savurează roadele și se bucură unul de altul. Ea dorește să-și aducă dragostea ei în legătură cu ceea ce inima Mirelui dorește, chiar dacă nu așa de mult ca după mireasa însăși. Mirele are interes și de roada dintre popoare (compară cu aceeași vorbire simbolică din Ioan 4,35-36!), de marea ceată, pe care nimeni nu o poate număra, care va veni din Necazul cel mare (Apocalipsa 7,9-17). Mireasa simte aceasta, căci ea cunoaște pe Mire, și este receptivă pentru înclinațiile inimii Sale. De aceea ea spune: »Acolo vreau să-Ți dau dragostea mea«. Vedem în același timp însă, că recolta propriu-zisă încă nu a venit aici. Aici toate sunt numai o anticipare. Starea împărăției păcii nu a venit încă, căci ea spune în versetul 11: »Să rămânem noaptea în sate«. Așadar este încă vorba de noapte și de înnoptare, însă este frumos și important când credincioșii nu vor să fie în oraș, în organizația lumii. Aici nu este vorba numai de lumea însăși, ci mai ales de toate organizațiile religioase false, cum a devenit creștinătatea, luată ca întreg. În Necazul cel mare roada va fi culeasă pe câmp, nu în „oraș”, în marele Babilon (Apocalipsa 18), în creștinătatea cu falsă, creștinii de nume decăzuți, care nu au crezut adevărul (2 Tesaloniceni 2,1-12). Domnul Isus nu este nici acum la ei, ci numai la aceia care au ieșit din Babilon (Apocalipsa 18,4). Citim de mai multe ori, că El a fost într-adevăr ziua în oraș, dar că seara El a ieșit pe câmp, ca să înnopteze în sate. În Matei 21,17 se spune că spre seară a părăsit Ierusalimul și a mers spre Betania, ca să rămână acolo peste noapte. El voia să fie la rămășiță, alături de preaiubiții Lui, în afara centrului religios, care era în mâinile unei religii omenești, firești. Așa părăsește și mireasa aici împreună cu Mirele lumea religioasă, omenească. Am văzut deja în capitolele 3 și 5 tabloul orașului, de aceea nu voi insista mai mult asupra acestuia. Ea vrea să fie alături de Mire, acolo unde sunt și alți preaiubiți, roadele câmpului. Și eu consider că ea, când a ajuns cu adevărat să aibă înțelegere duhovnicească, după izgonirea ei din țară, în mijlocul păgânilor necredincioși, unde va locui și care o vor ajuta (Matei 25,34-40), ea se va simți mai

fericită decât în mijlocul concetățenilor ei necredincioși aflați sub domnia lui anticrist, căci din cauza dragostei ei față de Mesia, aceștia îi vor pricinui cele mai îngrozitoare necazuri.

»Mandragorele răspândesc miros și la porțile noastre sunt tot felul de roade alese, noi și vechi, pe care le-am păstrat pentru Tine, Preaiubitul meu« (versetul 13). Ea îi va da roadele, pe care le-a păstrat pentru El. Aceasta este o expresie cu totul deosebită. Nu cred că această expresie se mai găsește undeva în Scriptură, că credincioșii păstrează ceva pentru Domnul Isus. De aceea cred, că aceasta are un sens adânc, și anume, că tot ce ea va trăi în timpul încercărilor prin care El o va aduce, va păstra ca roade alese pentru El; noi și vechi, așa cum spune aici. Așa este scris în Matei 13,52 despre stăpânul casei, că el scoate din comoara sa noul și vechiul. Acolo sunt lucruri vechi, care au fost deja descoperite în Vechiul Testament, și lucruri noi, pe care Domnul Isus le-a descoperit ucenicilor. Așa va fi și la rămășiță. Toate aceste umbre de odinioară, care stau ascunse în Cuvânt, pentru care însă ochii ei sunt închiși, căci pe fața ei stă un acoperământ, ea le va cunoaște din nou, când ochii ei vor fi deschiși în Necazul cel mare și ea va învăța să savureze aceste umbre pentru inima ei, și ea le va aduce ca roade nobile pentru Domnul. Mandragorele (sau: merele dragostei) cu care Lea a cucerit dragostea lui Iacov (Geneza 30,14-16) vor mirosi. Roadele lui prețioase sunt deasupra ușii. Aceasta vorbește despre »izvoarele vieții«, despre prezentarea lor în exterior, așa cum vom vedea și în capitolul 8. În comportarea ei practică iese la iveală ceea ce ea a păstrat în necaz. Nu este deseori și la noi așa? Ceea ce am păstrat când am fost în necazuri, ceea ce Domnul ne-a învățat atunci, lucruri vechi, pe care le-am cunoscut deja mai dinainte, dar care probabil abia acum le-am înțeles ca realitate vie, și lucruri noi, pe care El vrea să ni le facă cunoscut tocmai în asemenea împrejurări – pe acestea avem dreptul să I le oferim ca roade prețioase.

Ajungem acum la capitolul 8. Am văzut deja, că primele patru versete aparțin secțiunii pe care tocmai am studiat-o. Aceste patru versete încheie marea parte principală a Cântării Cântărilor. Putem recunoaște aceasta foarte ușor, deoarece cel de-al patrulea verset este refrenul pe care l-am întâlnit deja de două ori în această carte, și anume în capitolele 2,7 și 3,5. Acest refren împarte cartea în patru părți. Începând cu capitolul 8,5 găsim încheierea acestei cărți minunate. În aceasta sunt prezentate mai clar unele teme importante, care în capitolele anterioare au fost atinse doar în treacăt, sunt lămurite încă o dată mai în amănunțime.

În primele patru versete ale capitolului 8 vorbește mireasa despre legătura ei cu Mirele. Probabil că din capitolele anterioare am căpătat impresia, că mireasa și Mirele sunt acum realmente legați pe deplin unul de altul, că Domnul Isus ca Mesia S-a reîntors și că El S-a legat cu orașul Ierusalim. Dar încă nu este timpul împărăției păcii. Am arătat deja de mai multe ori, că tot ce noi găsim în cartea aceasta este numai o prezentare anticipată a viitorului. Ultimul verset al acestei cărți confirmă aceasta, căci mireasa exprimă acolo dorința ei după venirea reală a Mirelui în propria Sa persoană. Și tocmai aceste patru versete arată că nu a avut loc încă căsătoria, că încă nu este nici o legătură oficială între mireasă și Mire. Da, ei știu ce simt unul pentru altul. Mireasa a văzut ce dragoste se găsește în inima Mirelui pentru ea, și El știe cât de mult Îl iubește ea. Dar încă nu este așa, ca ei sunt cunoscuți public ca soț și soție de către lumea de afară. Mireasa dorește venirea acestui timp. Nu ne putem noi imagina, cum va fi rămășița acolo în mijlocul unui popor păcătos? Ei vor mărturisi că Îi aparțin și că Îl cunosc, însă cei fără de Dumnezeu îi vor batjocori și vor spune: Voi, o așa ceată mică, credeți într-un Mesia mort, care nu știe nimic de voi! Ei nu vor înțelege, că mireasa se află într-o legătură indisolubilă cu Logodnicul ei, cu Împăratul, care este pe punctul de a veni. Și de aceea ea spune: »O, de ai fi fost fratele meu, care a supt la sânii mamei mele! Dacă Te-aș găsi afară, Te-aș săruta și nimeni nu m-ar disprețui« (capitolul 8,1). De-am fi numai frate și soră, atunci nimeni, care ne-ar întâlni pe stradă, nu se va mira dacă ne-am săruta, așa cum nimeni nu s-a mirat când Iacov a întâlnit pe Rahela la fântână, a îmbrățișat-o și a sărutat-o, căci erau văr și verișoară (Geneza 29,11). Când există o legătură de familie apropiată nu este surprinzător când un bărbat se sărută cu o femeie. Această dorință a miresei dovedește de asemenea ce sentimente au luat ființă în inima ei. Ea iubește pe Mire nu pentru că El este un Împărat, nu pentru că El este Mesia, care va domni peste

toate lucrurile. Probabil că uneori o fată iubește un tânăr din cauza provenienței lui, a poziției lui sau a salariului sau. Însă la această mireasă nu a fost așa. Ea spune, că ar fi mulțumită dacă Mirele ei ar fi fratele ei, numai dacă El ar fi lângă ea și ea nu ar fi disprețuită dacă ar fi văzută împreună cu El. Aceasta arată, că ea Îl iubește pe Mire pentru ceea ce este El în Sine Însuși. Nu este acesta un exemplu pentru noi? Pe de altă parte se pare că ar fi un aspect negativ în ceea ce spune ea, și anume, că într-o dată ea s-ar rușina totuși să se declare de partea Mirelui, deoarece cei din jurul ei ar batjocori-o din cauza simpatiei ei față de Mire. Și aceasta nu este un exemplu de urmat. La noi nu trebuie să existe nici un fel de rușine falsă, deoarece pentru lume ar fi ca și cum noi am crede în cineva care a murit. Căci lumea nu a văzut că El a înviat și este glorificat, însă noi mărturisim că Îi aparținem și că Îl iubim. Probabil că ne-ar place mai mult dacă lumea ar vedea în mod vădit și ar recunoaște că noi Îi aparținem, astfel că noi nu va trebui să ne mai rușinăm când ne vom declara de partea Lui.

În afară de aceasta vedem aici încă ceva. Ea nu are numai dorința: O, de ar fi fratele meu, ci se pare că ea nu recunoaște aici (însă o să învețe), că El este cu adevărat Fratele ei. Și acesta este un gând minunat și important. Am văzut, că în această carte se vorbește despre mama miresei. Mireasa este Ierusalimul și mama este Israel. În Isaia 50,1 și în Osea 2,1-3, Israel este numit mama. Ea este mama care are două fiice, Ierusalim și Samaria (Ezechiel 23,2-4). Aici este vorba de mireasă, de una din fiice, și cealaltă, sora ei mai mică, este numită în versetul 8. Israel este mama, însă aceeași mamă este și mama Mirelui. În capitoul 3,11 am văzut că Mirele a fost încoronat de mama Lui în ziua căsătoriei Lui. De asemenea am citit, că Domnul Isus Însuși spune preaiubitei Sale: »Sora Mea, mireasa Mea« (capitolele 4,9.10.12; 5,1-2). El i-a spus oficial, că ea este nu numai mireasa Lui, ci și sora Lui. Căci Israel, mama rămășiței din viitor, este totodată și mama Domnului Isus. El a venit din același popor, din care va ieși și rămășița. Noi am citit în Apocalipsa 12 despre o femeie care reprezintă pe Israel. Ea a născut un Fiu de parte bărbătească și Împărăția romană l-a omorât. Însă apoi în Apocalipsa 12 suntem transpuși în viitor și vedem, că aceeași femeie este identificată cu rămășița, pe care Dumnezeu o va ocroti în pustie. Aceeași mamă, care odinioară a dat la iveală pe Mesia, va da la iveală în viitor această rămășiță (vom vedea aceasta mai târziu în versetul 5). El este deci Fratele ei. Aceasta este de mare importanță, căci ceea ce spune ea aici: »Te-aș lua, Te-aș aduce în casa mamei mele« - va avea loc cu adevărat. Cuvintele »Te-as lua«, »Te-aș aduce« vor deveni „Te voi lua”, „Te voi aduce”; de altfel se poate traduce și așa: „Te voi lua, Te voi aduce în casa mamei mele, Tu m-ai învățat; Îți voi da să bei vin aromat, must din rodiile mele« (versetul 2).

Ce înseamnă, că ea Îl va aduce în casa mamei ei? Am spus, că mama este un tablou al lui Israel, așa cum Dumnezeu l-a condus din Egipt prin pustie în țara promisă. Dumnezeu spune în Ieremia 2,2 că El se gândește înapoi la dragostea ei ca mireasă, pe când ea L-a urmat prin pustie în prospețimea dragostei dintâi, într-un pământ neșădat. Ea L-a urmat ca mireasă, pe El, care a eliberat-o din Egipt. Aceasta este acum mama pe care Dumnezeu, așa cum relatează profetul, și-a câștigat-o ca soție; femeia tinereții Sale (Isaia 54,6). Dumnezeu este Soțul, Bărbatul acestui popor Israel. Însă atât Ieremia cât și Isaia relatează, că Dumnezeu a trebuit să pună la o parte acest popor, deoarece a devenit necredincios. Și deja de mai mult de 2500 de ani Dumnezeu nu mai recunoaște acest popor ca soție a Sa. Însă în viitor din același Israel va ieși o rămășiță. Atunci Domnul oștirilor va reveni pe pământ ca Mesia și va încheia o căsătorie cu rămășița, întocmai ca un mire cu o mireasă. Ce important este deci, că ea Îl va aduce în casa mamei sale. Ea va înțelege, că legătura pe care ea ca rămășiță o va avea cu Domnul va fi întemeiată pe legătura pe care Dumnezeu a avut-o în trecut cu Israel. Aceasta este deosebit de important.

Pe ce se baza legătura cu Israel? Pe promisiunile care Dumnezeu le-a dat lui Avraam, Isaac și Iacov; promisiunile, pe care El le-a dat în har, și aceste daruri ale harului și chemarea lui Dumnezeu sunt de neregretat (Romani 11,29). Și pe ce se va baza în viitor legăturile dintre Domnul Isus și rămășiță? Nu pe faptul că mireasa a fost așa de credincioasă în timpul necazului. Și nici de faptul că ea este așa de atrăgătoare pentru El. În mod sigur aceasta este așa. El o iubește și va reveni ca să-i arate dragostea Sa. Însă când Dumnezeu dovedește dragoste, El

trebuie să aibă un temei pentru aceasta, căci dragostea lui Dumnezeu nu poate trece peste dreptatea Sa. Și că Dumnezeu este drept, El o va dovedi prin faptul, că El încheie o legătură cu această rămășiță pe baza acestor promisiuni necondiționate, pe care El le-a dat odată în trecut lui Israel. Israel, rămășița viitorului, trebuie pus pe aceeași treaptă cu Israelul trecutului, ca popor al lui Dumnezeu. Mireasa trebuie să înțeleagă, că Mesia, care va reveni, va fi Același cu Iehova Vechiului Testament, care a numit Israel ca fiind soție a Lui. Însa cu aceasta problema încă nu este rezolvată. Căci cum poate Dumnezeu să împlinească față de un popor păcătos și stricat promisiunile îndurării, care atâtea sute de ani I-a întors spatele? Dumnezeu poate aceasta, căci El a zis lui Avraam nu numai: »Și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine« (Geneza 12,3), ci și pentru că El a spus în Geneza 22,18: »Și în sămânța ta vor fi binecuvântate toate națiunile pământului«; aceasta înseamnă, în Hristos, așa cum spune clar Galateni 3,16; în Hristos, așa cum El, în chip simbolic, a fost jertfit de Dumnezeu în Geneza 22 pe muntele Moria, ca prin aceasta El să poată mântui pe poporul Său de păcatele lor, așa cum a promis îngerul lui Iosif în Matei 1,21. Aceasta este baza, pe care Dumnezeu va putea în viitor să împlinească față de fiică, de rămășița care va ieși în viitor din Israel, făgăduințele care au fost date mamei. Ce important este ca ea să recunoască aceasta. Și ce important este și pentru noi să înțelegem care este baza relațiilor noastre cu Domnul Isus! Cine este mama noastră? Galateni 4, 22-28 spune clar: mama noastră este Ierusalimul de sus (vezi postfața). Noi am venit, spune Evrei 12,22, la muntele Sion și la orașul Dumnezeului celui viu, la Ierusalimul ceresc. Muntele Sion vorbește de har. Nu este foarte important, ca și noi să înțelegem, că legăturile noastre cu Domnul Isus sunt bazate de asemenea pe har? Sunt mulți oameni care nu-L aduc pe Mire în casa mamei lor, adică, aceștia nu recunosc că ei pot avea legătură cu Domnul Isus numai pe baza harului. Ei vor să-L urmeze și să-I slujească, dar resping harul, pentru că ei sunt de părere că nu au nevoie de har. Însă numai prin har pot să fie uniți realmente cu Mirele. Și mireasa cerească trebuie să recunoască, că legătura ei este întemeiată numai pe har. Care har? Harul pe care Dumnezeu l-a arătat pe cruce, prin aceea că a dat pe Domnul Isus, așa cum Avraam a dat pe fiul său pe muntele Moria. Aceasta este baza, pe care Dumnezeu poate să împlinească făgăduințele date mamei.

Acesta este harul, care ne învață. Ea spune aici: »Tu m-ai învățat«. Se mai poate traduce și: „ea m-ar învăța”, și atunci ar fi vorba de mama. Însă această diferență nu este așa de importantă, deoarece este vorba despre ceea ce se va învăța. În Tit 2,11-12 citim nu numai că harul lui Dumnezeu s-a arătat aducând mântuire pentru toți oamenii, ci și că el ne învață, ca noi, după ce am tăgăduit neevlavia și poftele lumești, să trăim cu cumpătate și cu dreptate și cu evlavie în veacul prezent. Harul învață, însă nu pe toți oamenii, ci pe noi credincioșii. Ne lăsăm noi învățați de acest har? Ne lăsăm noi în fiecare zi să fim învățați de Domnul (El este Harul lui Dumnezeu, care a fost arătat în Persoană) cu privire la temelia pe care ne aflăm? Ne lăsăm noi învățați despre Harul în care stăm, cum spune Romani 5,2, ca să trăim fiind conștienți de acest Har? Va veni timpul, când mireasa va vedea pe ce bază va sta ea în legătură cu acest Mire. Atunci ea Îi va da să bea vin aromat. Ea Îi va face parte de belșugul de bucurie, pe care ea o are. Despre această bucurie vorbește vinul. Bucuria este caracterizată prin mirodenii, care vorbesc de gloriile Domnului Isus. Nu este bucuria pentru lucrurile care le-a primit ca păcătoasă salvată, ci bucuria care a luat naștere la ea prin mirodeniile prețioase, care sunt în El Însuși. Ea Îi va da să bea must din rodiile ei. Am văzut (capitolul 4,3.13), că rodiile vorbesc despre roada duhovnicească, care ia naștere pentru El în umblarea ei practică. Ce minunat trebuie să fie aceasta pentru El, când ea, învățată astfel în har, Îi va da aceste roade. Atunci ea va fi ajuns la odihnă, și se vor împlini cuvintele din capitolul 2,6: stânga Lui este sub capul ei și dreapta Lui o înconjoară. Aceasta este odihna pe care ea a cunoscut-o înainte de necaz (capitolul 2), când ea a intrat pentru prima dată în legătură cu Mirele. Ea a pierdut repede această liniște în încercări (capitolele 3 și 5), dar ea o va savura pe deplin și nestingherită atunci când El va fi venit la ea.

»Vă jur, fiice ale Ierusalimului, de ce să stârniți, de ce să treziți dragostea până nu va voi ea?« Acesta este refrenul, care se repetă aici pentru a treia oară. Această expresie de aici este în textul original mult mai accentuată decât în cazurile anterioare. De ce sunt încercările fiicelor

Ierusalimului așa de perseverente? Am văzut că fiicele Ierusalimului reprezintă de asemenea credincioși, care au însă mai puțină pricepere duhovnicească și caută (deseori fără să-și dea seama) să obțină prin constrângere dragostea, sau s-o îndepărteze. Când în cele din urmă mireasa a învățat într-adevăr să vadă ce este dragostea Mirelui, și dragostea ei a crescut treptat, ea întreabă cu tărie: de ce sunteți așa de stăruitoare? Nu, dragostea trebuie să înflorească de la sine, ea nu trebuie să fie obținută prin constrângere. Nici noi nu trebuie să obținem prin constrângere dragostea credincioșilor de curând nou născuți și care au învățat puțin de la Domnul Isus. Dragostea trebuie să fie sănătoasă și trebuie să se bazeze pe o cunoștință adâncă, dobândită practic, despre ceea ce Domnul Isus. Dragostea nu trebuie nici să fie deranjată sau împiedicată. Când cineva are părtășie cu Domnul Isus, așa cum o avea Maria din Betania la picioarele Sale, atunci acolo nu trebuie să fie nici o Marta, o credincioasă cu o înțelegere duhovnicească mai mică, care să deranjeze dragostea. „De ce vreți voi să faceți aceasta?” Lăsați dragostea să înflorească de la sine, așa cum o trezește Domnul Isus în inimile noastre. Căci El se preocupă cu noi și merge cu noi căi, pentru ca dragostea să crească, așa cum Îi place Lui și dragostei însăși, până ce dragostea este desăvârșită, când carnea (firea) nu va mai fi și noi vom fi la El, când va fi îndepărtat tot ce stă în calea dragostei desăvârșite, când chiar și fiicele Ierusalimului au ajuns la înțelegere duhovnicească.